

Tegn og under nok en gang.

Av Jan Bygstad, prest i DELK

Kronikk i DagenMagazinet 18. aug. 2008.

Det er med en viss undring jeg leser R. Paulsens kronikk 4. aug. i herværende avis. På den ene side synes det som han ikke helt har oppfattet hva kritikken av Lakeland og av den Wimber-inspirerte karismatikk egentlig går ut på. Eller så ønsker RP ikke å gå inn på de grunnleggende problemer av teologisk art som har vært reist i denne kritikken. P.d.a.s. er det et faktum at RP fant det nødvendig å rykke ut nettopp i forbindelse med skriveriene om Lakeland - ikke for å markere teologisk avstand, men for indirekte å støtte den åndsretning som Lakeland representerer. Det er i det hele et stort problem at en i karismatiske kretser viser så stor uvilje mot alvorlig å advare mot vrang forkynnelse og åndelig usunnhet når dette forekommer i andre karismatiske sammenhenger. En ”prøver ikke åndene” hos karismatiske brødre. Grensene for hva en kan godta synes her å være nærmest ikke-eksisterende: Hvorfor var det f.eks. ingen karismatisk leder som sa ifra når ”Guds bartender”, Rodney Howard Brown nylig var i landet med all sin vranglære? Og hvor var advarslene mot eksessene i Lakeland?

Litt mer om tegn og under

RP viser med overskriften på sin artikkel at han har misforstått en vesentlig side ved min kritikk av usunne karismatiske tendenser. Jeg skrev ikke at ”tegn og under er tilfeldigheter”, og tror heller ikke det. Kritikken kan på dette punkt sammenfattes i to punkter:

1. Det er ikke dekning i Guds ord for den praksis med helbredelsesmøter som er så utbredt i karismatisk sammenheng i dag.
2. Kristne skal ikke jage etter tegn og under.

Når det gjelder det første punktet må det igjen understrekes at når der skjedde offentlige helbredelse ved apostlene (slik vi leser om det i Apostlenes gjerninger), var disse ikke planlagt av dem. Apostlene hadde ikke på forhånd tillyst helbredelsesmøte. Men ved Åndens ledelse i møte med en syk på deres vei, ga Gud legedom. I sin første artikkel (14.07) kaller RP avslørende nok retningslinjene i Jak 5 om forbønn for syke for et *unntak*. Dermed kommer et problem en i karismatisk sammenheng har i forhold til bibeltekstene opp i dagen. Saken er at Jak 5 gir oss en apostolisk *regel* for hvordan vi skal gå frem når det gjelder bønn for syke i menighetene. Dette skal skje i det stille, hjemme hos den syke, og dermed utenfor den offentlige sfære som muliggjør sensasjonsmakeri.

I Apgj leser vi om tegn og under ved apostlene. Men her gjelder følgende regel: Vi skal ikke gjøre det Herren eller apostlene gjorde, men vi skal gjøre det *de sa* vi skulle gjøre. Å gjøre ulike enkelthendelser i Apgj (eller i Skriften for øvrig) til norm for hva vi skal gjøre,

leder galt av sted. Når Jesus gikk på vannet, skal da vi gjøre det? Med dette skulle RPs retoriske spørsmål om hvor vidt bønner i Apgj 4 var en gal bønn, være besvart.

Poenget er i denne sammenheng at hele RPs argumentasjon for tegn og under i vår tid, egentlig er en argumentasjon for å kunne fremvise disse på offentlige møter - "helbredesshow" - for ved dette å kunne virke tro slik Wimber tenker i sin teologi om "kraftevangellisering". Jeg presiserer: Denne slags møtepraksis har ikke dekning i Guds ord. Sensasjonsmakeriet som følger i kjølvannet på slike møter kan til tider te seg nokså selsomt, og til liten ære for Herrens navn. Må det være meg tillatt å minne de store overskrifter en amerikansk predikant fikk med sin tale om "kreftfrie soner" for en tid tilbake, eller om episoden med gulltenner for noen år siden.

Ikke søke tegn og under

RP hevder at min omgang med ordene i Mark 16 ("Disse tegn skal følge dem som tror -") er lettvent. Jeg pekte på at Jesus ikke sier det motsatte - at de som tror skal følge tegnene. At RP kaller understrekning av den faktiske ordlyd i det Jesus sier lettvent, er oppsiktsvekkende. Problemet i alt åndelig liv er at evangeliet bærer i seg et dypt anstøt, et anstøt som gjør at selv troende mennesker lett kommer bort fra det. Dette skjer ikke bare gjennom direkte fornektelse av Guds ord, men også ved at en kan bli så opptatt av "åndelige saker" at fokus på evangeliet blir borte. Der finnes kristne som eksempelvis er så opptatt av de siste tider, av Israel eller miljøspørsmål, at evangeliet kommer i skyggen og blekner til å bli en selvfølge. En tilsvarende avsporing kan en også se når det gjelder helbredelser, tegn og under. Det er på denne bakgrunn Jesus advarer disiplene etter at de glade er kommet tilbake etter sin første forkynnerferd og kan berette at "endog åndene er oss lydige i ditt navn". Jesus svarer dem da: "Gled dere ikke over at åndene er dere lydige, men over at deres navn er oppskrevet i himlene" (Luk 10,20). Samme understrekning finner vi i ordene til Marta (som "hadde det meget travelt med å tjene ham", og av den grunn sporet av): "Ett er nødvendig" (Luk 10,42). En kristen søker ikke tegn og under, men Herren. Hjertet er ikke rettet på alt mulig ekstraordinært eller at "det skjer noe", men på at evangeliet om syndenes forlatelse får gjelde.

En kort bemerkning må også få gjøres til RPs bruk av Mt 11,2-6 som belegg for at en skal vise til tegn og under som "gudsbevis". Poenget i denne teksten er at Jesus i sitt svar til den anfektede Døperen viser til Skriftene: De tegn Jesus gjør, er oppfyllelse av løftene i GT, noe som bevitner at Jesus er "den som skal komme". For mennesker som ikke kjenner GT, vil tegn og under ikke kunne ha en slik funksjon.

Avsporingen

Opptattheten med tegn og under har regelmessig to ødeleggende konsekvenser for kristenlivet: For det første undergraver det korsteologien, som lærer oss at lidelse og trengsel er en viktig del av Guds skole for sine barn (Hebr 12,5-12). Da føres troende inn i motløshet når de ikke blir helbredet, i stedet for å få hjelp til å se lidelsen som Herrens kjærlige hånd.

For det andre skaper det likegyldighet for læren: En blir så fokusert på at det "skjer noe", på den følelses- og opplevelsesmessige siden ved troen, at læren blir mindre viktig. Den læremessige likegladheten passer godt inn i det postmoderne klima vår tid er preget av, og som relativiserer alt: "Det er så mange meninger, og Bibelen gir rom for så mange tolkninger. Det viktigste er at det fungerer." Dermed kan en etablere fellesskap på grunnlag

av felles åndsopplevelse i stedet for enhet i læren. Og troende som reiser læremessig kritikk, anses som bryssomme.

Det alvorligste når det gjelder likegladhet med læren er at dette setter døren på vid gap for all slags villfarelser. En bør være klar over at lærevernet spiller samme rolle i den kristne menighets liv som immunforsvaret gjør for kroppen vår. Og alle vet hva som skjer dersom immunforsvaret svikter.
